

dende Lovbestemmelser hjemle. Disse Andragender har den ærede Landstingsmand anmodet mig om, saafremt den Sag, der idag staaer paa Dagsordenen, maatte blive fremmet og et Udvalg maatte blive nedsat, da at maatte blive overgivne til dette Udvalg. Imidlertid ønsker han, at de henlægges paa Thingets Bord.

Den første Sag, der efter Dagsordenen bliver at foretage, er Krigsministerens Forelæggelse af forskellige militære Love. Den høitærede Minister har Ordet.

Krigsministeren: De Love, hvortil jeg har den Ære at forelægge Forslag for Landstinget, ere: først en Straffelov for den danske Krigsmagt; for det Andet en Disciplinarlov for Landkrigsmagten; for det Tredie en Rettergangslø, ligeledes for Landkrigsmagten, og for det Fjerde en Lov om disse nye Militærløves Indskydelse paa den ældre Lovgivning og deres Anvendelse paa visse særegne Dele af Krigsmagten, saasom paa Bornholms Militis og paa Borgervæbningen. Af disse Lovforslag er Straffeloven bestemt at skulle være fælles saavel for Søetaten som for Landetaten. Disse to Stater have hidtil haft deres særegne Krigsartikler, og, endskiøndt Tjenesteforholdene i de to Stater kræve særlige Bestemmelser for hver Stat især, har man dog troet at kunne optage dem i en fælles Straffelov for begge Staterne, hvorved en Retsslighed vilde kunne tilvejebringes, som vilde være meget ønskelig. Hvad der imod Disciplinarloven og Rettergangsloven angaaer, da ere disse særskilte, een for hver Stat især. En fælles Disciplinarlov eller en fælles Rettergangsordning for begge Staterne vil ikke kunne indføres med nogen synderlig Simplicitation. Tjenesteforholdene i de to Stater ere i den Grad forskellige, at man vilde være nødt til, ifald det skulde være en fælles Lov for dem begge, at optage saa mange særlige

Bestemmelser, gjældende for hver Stat især, at det vilde vidtløftiggjøre Loven og maaskee gjøre den mindre tydelig. Man har derfor foretrukket at give hver Stat sin særegne Disciplinarlov og sin særegne Rettergangslø; men disse Love ere desuagtet baserede paa de samme Grundsætninger, og de allerfleste af Bestemmelserne ere eens, ja næsten ordret, for begge Staterne.

Den nu gjældende Hovedlov for Landmilitæretaten er Krigsartikelsbrevet og den dertil hørende Krigsretsinstruction fra 1683. I den lange Mærække, som er forløbet, siden disse Bestemmelser udkom, er det skeet saa mange Forandringer i den militære Organisation og hele Krigsvæsenets Ordning og Tjenesteforhold, at disse ældre Love ikke længere ere passende til Tidens Krav, og de ere ei heller fuldstændige, og mange af dem ere forældede, mange ere forandrede ved senere Lovgivninger, som ere optagne i Reskriptsamlingerne, og mange ere blevne supplerede ved nye Bestemmelser. Trangen til at faae disse Love afløst af nye fuldstændige og tydeligt affattede og systematisk ordnede Love er derfor stor, og man haabede at afhjælpe disse Mangler ved disse nye Lovforslag. Da de ældre Lovgivningsbestemmelser ikke alene findes i Krigsartikelsbrevene og Krigsretsinstructionen, men ogsaa i en Mængde specielle Reskripter, saa ere de derved ikke let tilgængelige for de Militære, som skulle kjende og følge dem og navnlig for dem, der som Dommere skulle dømme efter dem i Retterne. Ved nu at sammendrage Bestemmelserne i særegne Lovgivninger, blive de langt mere tilgængelige for de Vedkommende, og derved vil ligeledes et stort Savn werde afhjulpet, og paa denne Maade vilde disse nye Love bidrage meget til at fikke en eensformig og billig Rettsanvendelse.